

[Hækkerup.]

en hurtig løsning. Jeg forstår, at det, ministeren tænker på, er problemet om det tyske mindretals lærere. Videre fremhævede ministeren hensynet til de befolkningskredse, der ønsker en amnestiordning — som man kalder det —, og yderligere anføres det i bemærkningerne, at hensyn må tages til de domfældtes store tal og til den særlige karakter af de forhold, for hvilke de pågældende er domfældt. Om dette sidste vil jeg gerne sige, at denne begrundelse i sig selv ikke forekommer mig ganske tiltalende.

Jeg vil gerne fremhæve, at der utvivlsomt i vide kredse vil være betænkeligheder ved en lovgivning af denne art. Jeg vil nævne nogle af disse. Det vil utvivlsomt med megen ret kunne gøres gældende, at det forslag, den højtærede minister her har fremsat, hvis det gennemføres, bliver en midlertidig lov, som måske tilmed på visse punkter er mere vidtgående, end en kommende permanent lov vil blive.

En anden betænkelighed, som vil blive anført, er den, at denne lovgivning faktisk stiller de folk, det drejer sig om, gunstigere end andre lovovertrædere.

En tredje betænkelighed, som jeg venter at møde, er den, at man herved går så vidt, at man giver denne kreds af domfældte det, man under en tidligere forhandling om dette spørgsmål kaldte de anerkendende rettigheder, tilbage.

Og endelig vil jeg stille det spørgsmål til den højtærede minister, om ikke dette forslags gennemførelse i realiteten kommer til at betyde, at vi i praksis gennemfører en særlov for en begrænset kreds indenfor det tyske mindretal, nemlig de tyske lærere, og om ikke dette kan give anledning til en overvejelse mere.

Om selve lovforslaget vil jeg sige, at det jo er en udbygning og en udvidelse af loven af 1. juni 1947, der gav denne kreds af personer alene tilbage retten til at oppebære invalide- og aldersrente samt næringsrettigheder, herunder også retten til at virke bl. a. som sagførere og læger. Den højtærede minister vil fra sin egen ordførertale i landstinget huske de betænkeligheder, vi fra vor side havde heroverfor. Efter det foreliggende lovforslag tilbagegives til denne gruppe af domfældte alle rettigheder, såvel de rettigheder, der omhandles i § 6 i lovbestemt gørelse af 6. juli 1946, f. eks. valgret og valgbarhed, adgang til at opnå offentlige tjenester og hverv, ret til at gøre militærtjeneste, ret til at virke som præster og lærere og ret til at deltage i pressevirksomhed, som også de

rettigheder, der er frataget de pågældende i henhold til lovgivningen iøvrigt.

Den gamle lovs automatiske erhvervelse eller generhvervelse af rettigheder omfattede alene personer, der var domfældt efter straffelovstillæggets § 10, stk. 1, og § 16, medens det foreliggende lovforslag udvides til at medtage personer, der er domfældt efter § 10, stk. 2 og 3; og §§ 11—14, under denne automatiske generhvervelse, og det vil i praksis sige, at også personer, der er straffet for angiveri, automatisk vil kunne generhverve alle disse rettigheder. Jeg understreger dog med det samme, at det alene drejer sig om personer, der har fået en mildere dom. Det grove angiveri ville altid have medført en straf, der lå over lovforslagets maksimum af 2½ år.

Også lovforslagets § 2 indeholder en udvidelse, idet man her under den beføjelse, den højtærede minister får, medtager straffelovstillæggets § 15 og værnemagerloven af 28. august 1945. Jeg minder om de betænkeligheder, der i 1947 var ved at tage denne gruppe med under hensyn til det nære forhold til kriselovgivningen. Jeg har hæftet mig ved, at den højtærede minister ikke i sit forslag har medtaget § 5 i loven af 1. juni 1947. Denne bestemmelse lyder således:

„Forskyldes fuldbyrdelsen af den ved løsladelse på prøve eller betinget benådning resterende straf, bortfalder den i medfør af denne lovs bestemmelser indtrådte generhvervelse af rettigheder og indtræder ikke påny, når domfældte endelig løslades.“

Jeg vil gerne spørge den højtærede justitsminister, hvad begrundelsen herfor er, om denne bestemmelse har vist sig uanvendelig i praksis, eller om principielle overvejelser har ligget bagved?

Om bestemmelsen i § 3 vil jeg blot sige, at denne jo er nødvendig som en følge af det standpunkt, man har indtaget overfor tjenestemænd, der er fradømt deres stilling i henhold til kendelse af den ekstraordinære tjenestemandsdømstol eller efter indstilling fra den ekstraordinære undersøgelseskommission.

Jeg skal slutte med at sige, at der i mit parti er et ønske om at fremme resocialiseringen i videst muligt omfang, men at jeg for mit vedkommende vil finde det naturligt, om der i et udvalg blev lejlighed til med den højtærede minister at drøfte de problemer, som uundgåeligt rejser sig ved et efter min mening så vidtgående lovforslag som det foreliggende overfor en bestemt, om end meget talstærk gruppe af lovovertrædere.